

Lucy Foley

Petrecerea de vânătoare

Traducere din limba engleză de
Daniela Purgaru

3
TREI

În prezent
2 ianuarie 2019

Heather

Zăresc un bărbat venind prin ninsoare. Din depărtare, prin perdeaua albă, cu greu pare uman, ca o siluetă din umbră.

Când se apropie, observ că e Doug, paznicul de vânătoare.

Din câte-mi dau seama, vine în grabă spre Cabană, încercând să alerge. Dar zăpada așternută și care continuă să cadă îi pune piedici. Se poticnește la fiecare pas. Ceva rău. Știu asta fără să-i pot vedea chipul.

Pe măsură ce se apropie, observ că trăsăturile îi sunt împietrite din cauza șocului. Cunosc privirea asta. Am mai văzut-o. Este expresia cuiva care a fost martor la ceva teribil, ce depășește hotarele experienței umane obișnuite.

Deschid ușa Cabanei și îl las să intre. Aduce cu el o pală de vânt înghețat și o dără de zăpadă.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Lucy Foley

Este un moment — o pauză prelungă — în care încercă să-și tragă sufletul. Dar ochii spun povestea înaintea lui, o comunicare mută a groazei.

În cele din urmă, reușește să-ngaime:

- Am găsit oaspetele dispărut.
- Ei bine, asta-i excelent, îi spun. Unde...
- Clatină din cap, iar întrebarea mi se stinge pe buze.
- Am găsit un cadavru.

Cu trei zile în urmă 30 decembrie 2018

Emma

Anul Nou. Împreună pentru prima dată după secole. Eu și Mark, Miranda și Julien, Nick și Bo, Samira și Giles, bebelușul lor de șase luni, Priya. Și Katie.

Patru zile într-o sălbăticie hibernală din Highland. Se numește Loch Corrin. Foarte exclusivist — nu sunt acceptate la cazare decât patru grupuri pe an; în restul timpului este reședință privată. Perioada asta a anului, după cum se poate bănuși, e cea mai populară. A trebuit să-l rețin cam a doua zi după Revelionul trecut, imediat ce s-au putut face rezervări. Femeia cu care am vorbit m-a asigurat că, din moment ce grupul nostru ocupă majoritatea locurilor de cazare, ar trebui ca tot locul să fie doar al nostru.

Scot din nou broșura din geantă. Un pliant gros, o treabă scumpă. Înfațișează un lac mărginit de brazi în spatele căruia se ridică vârfuri acoperite cu flori roșii de iarbă neagră — cu toate că acum cred că sunt pline

Lucy Foley

de zăpadă. Conform fotografiilor, cabana în sine — „Cabana Nouă”, după cum e descrisă în broșură — este o construcție mare din sticlă, foarte modernă, proiectată de un arhitect de top, care a construit recent pavilionul de vară de la Serpentine Gallery. Cred că ideea de bază e să se confunde perfect cu apele liniștite ale lacului, reflectând peisajul și liniile bine conturate ale vârfului cel mare, Munro, care se înalță pe fundal.

Aproape de Cabană, minuscule în comparație cu ea, se pot vedea mai multe căsuțe ce par cuibărite unele într-altele, ca pentru a-și ține de cald. Sunt căbănuțele; câte una pentru fiecare cuplu, dar ne vom reuni pentru a lua masa la Cabana de vânatoare, clădirea mare din centru. Cu excepția Cinei Muntenești din prima seară — „o varietate de produse locale, de sezon” —, o să ne gătim singuri. Au comandat mâncare la cererea mea. Am trimis înainte o listă lungă — trufe proaspete, foie gras, stridii... Am în plan un adevărat festin pentru Ajunul Anului Nou, pe care îl aștept cu mare nerăbdare. Îmi place să gătesc. Mâncarea îi aduce pe oameni laolaltă, nu-i așa?

Această parte a călătoriei e deosebit de dramatică. Avem marea lângă noi și, din când în când, pământul dispăre brusc și îți dă senzația că o mișcare greșită ar putea să ne arunce în hău. Apa are o culoare gri-ardezie, cu aspect amenințător. Pe o pajiște de pe stânci, oile se înghesuie unele într-altele, parcă încercând să se încălzească una pe cealaltă. Se aude vântul; din când în când lovește în fereastră, iar trenul se cutremură.

Ceilalți par să fi adormit, până și bebelușul, Priya. Giles chiar sforăie.

Uitați, îmi vine să zic, uitați-vă cât de frumos e!

Eu am fost cea care a planificat excursia asta, așa că resimt o oarecare responsabilitate — teama că oamenii nu se vor simți bine, că lucrurile ar putea să meargă prost. Dar am deja și un sentiment de mândrie, pentru micile succese... ca acesta, frumusețea sălbatică de dincolo de geam.

Nu-i de mirare că toți dorm. Ne-am trezit așa de devreme în dimineața asta ca să prindem trenul — pe Miranda a deranjat-o în mod deosebit ora. Apoi, desigur, toată lumea s-a apucat să bea. Mark, Giles și Julien au dat iama devreme în căruciorul pentru băuturi, undeva pe lângă Doncaster, chiar dacă era abia 11. S-au cherchelit bucuroși și au devenit afectuoși și gălăgioși (pasagerii de pe locurile din jur nu păreau încântați). Se pare că pot redeveni cu ușurință vechii camarazi, care se cunosc de ani buni, indiferent de cât de mult timp a trecut de când s-au văzut ultima oară, mai ales cu ajutorul câtorva beri.

Nick și Bo, iubitul american al lui Nick, nu fac parte din acest club al băieților, pentru că Nick nu făcea parte din grupul lor de la Oxford... deși Katie a spus la un moment dat că e mai mult de-atât, că ceilalți manifestă o homofobie tacită. În primul rând, Nick e prietenul lui Katie. Uneori am senzația că nu ne place în mod special pe niciunul, că ne tolerează doar datorită lui Katie. Întotdeauna mi s-a părut că e un pic de răceală între Nick și Miranda, probabil pentru că amândoi au personalități puternice. Totuși, în dimineața aceasta, cei doi păreau a fi prieteni la cataramă pe când se grăbeau să traverseze holul gării, braț la braț, ca să cumpere „substanțe nutritive“ pentru călătorie. Ceea ce s-a concretizat printr-o minunată sticlă de Sancerre rece, pe care Nick a scos-o

Lucy Foley

din geanta frigorifică, sub privirile ușor invidioase ale băutorilor de bere.

— Voia să ia G&T la cutie, ne-a spus Miranda, dar n-am putut să-l las. Trebuie să începem cu dreptul.

Miranda, Nick, Bo și cu mine am băut vin. Până și Samira s-a decis în cele din urmă să accepte una mică.

— Există numeroase dovezi noi conform cărora poți să bei când alăptezi, a spus ea.

La început, Katie a clătinat din cap; ea avea o sticlă de apă minerală.

— O, haide, Kay-tee, a implorat-o Miranda cu un zâmbet încurajator, oferindu-i un pahar. Suntem în vacanță!

E greu s-o refuzi pe Miranda când încearcă să te convingă să faci ceva, așa că, desigur, Katie l-a acceptat și a luat o mică înghițitură.

Băutura a ajutat puțin la destinderea atmosferei; am avut o mică încurcătură cu locurile la urcare. Toată lumea era obosită și nervoasă, încercând fără tragere de inimă să lămurească problema. S-a dovedit că unul dintre cele nouă locuri rezervate se afla, nu se știe cum, în următorul vagon, total separat. Trenul era plin, ca de sărbători, așa că n-aveam cum să facem schimb.

— Bineînțeles că-i al meu, a spus Katie.

Katie, ca să înțelegeți, e cea ciudată, ea nefiind într-un cuplu. Într-un fel, cred că se poate spune că e o intrusă zilele astea, mai mult decât mine.

— O, Katie, am zis. Îmi pare rău... mă simt ca o idioată. Nu știu ce s-a întâmplat. Eram sigură că le-am rezervat pe toate la mijloc, ca să mă asigur că vom sta cu toții împreună. Probabil că le-a sucit sistemul. Hai, vino și stai aici... mă duc eu acolo.

— Nu, a spus, ridicându-și cu stângăcie geanta de voiaj peste capetele pasagerilor așezați deja pe locurile lor. N-are sens. Nu mă deranjează.

Tonul ei sugera însă contrariul. *Pentru numele lui Dumnezeu, m-am surprins gândindu-mă. Nu-i decât o călătorie cu trenul. Chiar are importanță?*

Celelalte opt locuri erau orientate unul în fața celui-lalt, în jurul a două mese situate în mijlocul vagonului. Dincolo de ele, o femeie în vârstă stătea lângă un adolescent cu piercing — doi călători solitari. Nu părea posibil să putem rezolva încurcătura. Dar Miranda, cu părul ei strălucind ca o cortină aurită, s-a aplecat să-i spună ceva femeii în vârstă, pe care a cucerit-o. Am putut să observ cât de fermecată a fost femeia de ea — privirile, cuvintele pronunțate — într-o manieră aproape antică — foarte clar... Când vrea, Miranda poate să exercite un farmec *considerabil*. Oricine o cunoaște s-a aflat în postura celeilalte femei.

O, da, a spus femeia, sigur că se va muta. Oricum, probabil că în vagonul următor era mai multă liniște.

— Voi, tinerii, ha!... cu toate că niciunul dintre noi nu mai e așa de tânăr. Și, oricum, prefer să merg cu fața.

— Mulțumesc, Manda, a spus Katie zâmbind scurt. (Părea recunoscătoare, dar nu prea lăsa să se vadă.)

Katie și Miranda sunt prietene apropiate de multă vreme. Știu că nu prea s-au văzut în ultimul timp; Miranda spune despre Katie că a fost ocupată cu munca. Și, pentru că Samira și Giles au fost captivi în lumea bebelușului lor, Miranda și cu mine am petrecut împreună mai mult timp ca niciodată. Am fost la cumpărături, ne-am dus să bem ceva... Am bârfit... Am început să simt că m-a acceptat ca pe o *prietenă*, nu doar ca pe

Lucy Foley

iubita lui Mark, ultima sosită în grup în aproape un deceniu.

În trecut, Katie făcea tot ce-i stătea în putință ca să mă ponegrească. Ea și Miranda au fost mereu foarte unite. Atât de unite, încât par mai degrabă surori decât prietene. În trecut m-am simțit exclusă din această cauză, de apropierea dintre ele și de trecutul lor. Care nu lasă loc unei noi prietenii. Așa că o parte din mine este, ei bine, destul de mulțumită.

Chiar îmi doresc ca toată lumea să se distreze în călătorie, ca totul să fie un succes. Evadarea de Anul Nou e un lucru important. Ei, cei din grupul ăsta, au făcut-o în fiecare an. De mult timp, înainte ca eu să-mi fac apariția pe scenă. Și, într-un fel, presupun că planificarea călătoriei e o încercare jalnică a mea de a dovedi că sunt cu adevărat una dintre ei. Un fel de a spune că ar trebui să fiu în cele din urmă acceptată așa cum se cuvine în „cercul de apropiați“. S-ar putea crede că perioada de trei ani — cât a trecut de când eu și Mark suntem împreună — este suficientă. Dar nu e așa. Ca să înțelegeți, ei se cunosc de foarte mult timp, de la Oxford, acolo au devenit prieteni.

E dificil — așa cum știe oricine s-a aflat într-o astfel de situație — să fii cea mai nouă într-un grup de prieteni vechi. Se pare că voi fi mereu fata nou-venită, indiferent câți ani vor trece. Voi fi întotdeauna ultima sosită, intrusa.

Mă uit din nou la broșura din poală. Poate că această călătorie — atât de atent planificată — va schimba lucrurile. Poate că va dovedi că sunt una dintre ei. Sunt așa de entuziasmată!

Katie

Am ajuns, în sfârșit. Totuși, simt o dorință bruscă să mă întorc în oraș. M-aș mulțumi chiar și cu biroul meu. Gara din Loch Corrin e ridicol de mică. Un peron solitar, lângă versantul acoperit cu plasă de oțel al unui munte care se înalță pe fundal, cu vârful pierdut în nori. Indicatorul, cel obișnuit al Companiei Naționale Feroviare, pare o glumă bună. Peronul e acoperit cu un strat subțire de zăpadă și nici măcar o singură urmă de talpă nu pângărește albul perfect. Gândul îmi fuge la zăpada din Londra, la cât de tare se murdărește aproape imediat ce s-a așternut, călcată în picioare de mii de oameni. Dacă mai aveam nevoie de vreo dovadă că suntem departe de oraș, atunci aceasta era — nu mai pusese nici meni piciorul în zăpadă aici, darămite s-o curețe... Una peste alta, am impresia că nu mai suntem în Kansas. Am străbătut cu trenul kilometri după kilometri prin sălbăticia asta. Nici nu-mi mai aduc aminte când am văzut ultima dată o construcție făcută de om, darămite o persoană.

Pășim cu grijă pe peronul înghețat — prin zăpada căzută se zărește lucind gheața neagră — și trecem de clădirea micuță a gării. Pare pustie. Mă întreb cât de des e utilizată „Sala de așteptare“, cu semnul ei pictat și raf-tul optimist cu cărți. Acum trecem pe lângă o gheretă

Lucy Foley

cu un geam murdar: o tonetă pentru bilete sau un mic birou. Arunc o privire înăuntru, fascinată de faptul că există un birou aici, în mijlocul acestei sălbăticii și sunt puțin șocată când îmi dau seama că nu-i goală. Cineva chiar se află acolo, în beznă. Nu pot distinge decât silueta lui — lat în umeri, cocoșat, apoi văd o licărire trecătoare a ochilor care se uită la noi în timp ce trecem.

— Ce s-a întâmplat? se întoarce spre mine Giles, care e în fața mea.

Probabil am scos un sunet de surpriză.

— E cineva acolo înăuntru, îi șoptesc. Un conductor sau ceva de genul ăsta... m-am speriat.

Giles aruncă o privire pe fereastră.

— Ai dreptate.

Se prefacă că își duce mâna la o pălărie imaginară de pe capul lui chel.

— 'Neața bună la 'mneavoastră, zice rânjind.

Giles e clovnul grupului, simpatic, caraghios — uneori în mod exagerat.

— Asta-i irlandeză, idiotule, zice Samira pe un ton afectuos.

Ei fac totul cu afecțiune. Niciodată nu sunt mai conștientă de statutul meu de persoană singură decât atunci când mă aflu în compania lor.

Inițial, bărbatul din cabină nu răspunde. Apoi ridică cu încetinitorul o mână, într-un fel de salut.

Un Land Rover ne așteaptă — un model vechi, murdar de noroi. Văd cum portiera se deschide și iese din el un bărbat înalt.

— Trebuie să fie paznicul de vânătoare, spune Emma. În e-mail scria că vine să ne ia.

Nu prea arată a paznic de vânătoare. Dar ce-mi imaginam? Cred că mă așteptam să fie mai bătrân. Pare să fie de vârsta noastră. E robust — umerii, înălțimea lui trădează o viață dusă în aer liber, la fel și părul negru, rebel. Ne întâmpină mormăind abia auzit, iar vocea lui are un timbru aspru, de parcă nu s-ar folosi de ea prea des.

Observ că ne examinează din priviri. Nu cred că-i place ce vede. E oare acela un rânjet când observă jacheta Barbour imaculată a lui Nick, cizmele Hunter ale Samirei și gulerul din blană de vulpe al Mirandei? Dacă da, cine știe ce crede despre hainele mele de orașeancă și de valiza Samsonite pe roți... Am fost atât de distrată, încât nici n-am stat să mă gândesc la ce împachetam.

Îi văd pe Julien, Bo și Mark, care încearcă să-l ajute cu bagajele, dar el îi dă la o parte. Pe lângă el, ei arată ca niște școlari apretați în prima zi de școală. Pun pariu că nu le convine acest contrast.

— Cred că trebuie să facem două găști, spune Giles, pentru că nu ne poți duce pe toți acolo în siguranță.

Paznicul de vânătoare ridică din sprâncene.

— Cum vreți.

— Voi, fetelor, mergeți înainte, spune Mark, încercând să facă pe cavalerul, iar noi, băieții, rămânem la urmă.

Mă aștept, cu teamă, ca el să facă o glumă despre Nick și Bo, cum că ar fi fetițe. Din fericire, se pare că nu i-a dat prin cap — sau a reușit să-și țină gura. Azi expunem cel mai exemplar comportament de care suntem capabili, pe modul tolerant vacanță-cu-prietenii.

Au trecut secole de când am fost ultima oară împreună — probabil la ultimul Revelion. Mereu uit cum e. Intrăm atât de repede, cu atâta ușurință, în vechile

Lucy Foley

noastre roluri, cele pe care le-am avut întotdeauna în acest grup. Eu sunt cea tăcută — Miranda și Samira, vechile mele colege de apartament, sunt extrovertitele găștii. Las de la mine. Cu toții o facem. Sunt sigură că Giles, de exemplu, nu se comportă ca un clovn la secția pentru accidente și urgențe unde e registrator-șef.

Ne urcăm în Land Rover. Miroase a câine ud și a pământ. Îmi închipui că probabil așa miroase și paznicul de vânătoare, dacă te afli suficient de aproape de el. Miranda stă în față, lângă el. Din când în când simt izul parfumului ei — greu, ușor afumat, amestecându-se în mod straniu cu mirosul de pământ. Numai ea ar putea să facă asta. Îmi întorc capul să respir aerul proaspăt care pătrunde înăuntru prin geamul crăpat.

De o parte a noastră, un versant destul de abrupt se pierde în lac. De cealaltă parte, deși nu-i încă întuneric, pădurea e deja de un negru impenetrabil. Drumul nu-i decât o fâșie foarte îngustă, cu gropi, așa că orice mișcare greșită ne-ar putea face să plonjăm spre apă sau să ne izbim de desiș. Continuăm să ne balansăm și apoi, brusc, frâna e acționată cu putere. Toate suntem aruncate în față și revenim cu putere înapoi pe scaunele noastre.

— Futu-i! strigă Miranda în timp ce Priya, atât de tăcută pe parcursul călătoriei, începe să țipe în brațele Samirei.

Un cerb s-a ivit în fața noastră. Pesemne a ieșit neobservat din umbra copacilor. Capul lui uriaș pare exagerat de mare în comparație cu restul corpului, roșiatic și zvelt, încoronat cu vaste coarne țepoase, deopotrivă maiestuoase și amenințătoare. În lumina farurilor, ochii îi strălucesc într-o nuanță stranie de verde extraterestru. Într-un final, încetează să se mai holbeze la noi și se

pierde printre copaci, cu o grație deloc zorită. Îmi duc mâna la piept și simt bătaia rapidă a inimii.

— Uau! exclamă Miranda cu răsuflarea întretăiată. Ce-a fost asta?

Paznicul de vânătoare se întoarce spre ea și rostește inexpressiv:

— Un cerb.

— Adică, spune ea puțin răvășită — ceea ce e neobișnuit —, adică ce fel de cerb?

— Roșcat, spune paznicul de vânătoare. Un cerb roșcat.

Își întoarce privirea înapoi la drum. Conversația s-a încheiat.

Miranda se răsuțește cu fața spre noi, peste spătarul scaunelor, și mimează din buze:

— E sexy, nu?

Samira și Emma dau din cap aprobator.

— Tu ce crezi, Katie?

Se apleacă și mă înghiontește în umăr, puțin cam tare.

— Nu știu, îi spun.

Arunc o privire spre oglinda retrovizoare, la expresia impasibilă a paznicului de vânătoare. Oare și-a dat seama că vorbim despre el? Dacă da, nu dă de înțeles că ar asculta, dar chiar și așa e jenant.

— A, dar tu ai avut mereu gusturi ciudate când e vorba de bărbați, Katie, zice Miranda râzând.

Mirandei nu prea i-au plăcut niciodată iubiții mei. E amuzant că, în general, sentimentul a fost reciproc — de multe ori a trebuit să-i iau apărarea în fața lor.

— Cred că-i alegi, mi-a spus ea odată, ca să fie ca un fel de înger pe umărul tău, care-ți spune: ea nu-i un om bun. Stai deoparte.